

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.266 van 21 september 2015
in de zaak A. 216.953/IX-8709**

In zake: Alex CARRION SABLICH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ludo Geukens
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Moerenstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW SINT-GABRIËLCOLLEGE

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing genomen op 15 juli 2015 door de delibererende klassenraad van het Sint-Gabriëlcollege, 4de Wetenschappen, ten aanzien van Dhr. Carrion Sablich Alex, waarbij hem een B-attest werd opgelegd”.

Tevens vraagt de verzoekende partij dat de Raad van State aan de verwerende partij zou bevelen “een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van 5 dagen na de datum van uitspraak van uw Raad”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2015, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Alex Carrion Sablich, Ethel Carrion Sablich en advocaat Ludo Geukens, die verschijnt voor de verzoekende partij en Jean-Marie Van Gavere, algemeen directeur, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2014-2015 leerling in het tweede jaar van de tweede graad wetenschappen (ASO) van het Sint-Gabriël-college te Boechout.

Op het einde van het schooljaar kent de over hem delibererende klassenraad aan verzoeker een oriënteringsattest B toe.

Na overleg hierover, beslist de directeur op 1 juli 2015 om de klassenraad niet opnieuw samen te roepen. Verzoeker maakt vervolgens gebruik van zijn verhaalmogelijkheid en stelt beroep in bij het schoolbestuur tegen het evaluatieresultaat.

Op 13 juli 2015 beslist de beroepscommissie, verzoeker en zijn moeder gehoord, om het B-attest te handhaven.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. Naar de letter vordert verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van een “beslissing genomen op 15 juli 2015 door de delibererende klassenraad”. Niet de klassenraad, maar de beroepscommissie heeft de beslissing genomen die het eindpunt vormt van de door artikel 123/10 van de Codex Secundair Onderwijs bedoelde en door verzoeker ingestelde verhaalmogelijkheid, en dit op het eerste gezicht op 13 juli 2015.

Alhoewel op het eerste gezicht ook de middelen minstens deels gericht lijken te zijn tegen de beslissing van de klassenraad die ingevolge de beroepsprocedure evenwel uit het rechtsverkeer is verdwenen en alhoewel aldus de vraag kan rijzen naar de ontvankelijkheid *ratione materiae* van het beroep, wordt in de huidige stand van de procedure aangenomen dat verzoeker zijn vordering richt tegen de beslissing van de beroepscommissie – het is overigens ook die beslissing die hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Er zij aan herinnerd dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweegbrengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat ze de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”. Dit impliceert dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete feitelijke gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zal komen én dat zij als eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt aldus mede afgemeten naar de haast die een verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad van State in te leiden is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Van verzoeker – die zijn belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat hij de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs de gewone schorsing niet kan afwachten – wordt gevergd dat hij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

8. Zodra verzoeker kennis kreeg van de beslissing van de beroepscommissie tot handhaving van het B-atteest wist hij dat hij op zeer korte tijd, namelijk vanaf 1 september 2015, niet langer de door hem geambieerde studie-loopbaan kon voortzetten.

9. De bestreden beslissing dateert van 13 juli 2015. In het inleidend verzoekschrift verklaart verzoeker er kennis van te hebben sedert 18 juli 2015. Die beslissing is niet zomaar een beslissing die plots of onverwachts over hem is genomen. Ze is het resultaat van een beroepsprocedure die verzoeker zelf heeft ingesteld tegen een eerdere klassenraadbeslissing en waarvan hij in de ene of andere zin het antwoord mocht verwachten.

De voorliggende vordering is niettemin pas twee weken na aanvang van het nieuwe schooljaar, op 15 september 2015 aan de Raad per fax bezorgd en formeel op 16 september 2015 ingesteld – dat is op het eerste gezicht zelfs de allerlaatste week vóór het verstrijken van de verjaringstermijn voor het met hetzelfde verzoekschrift ingestelde annulatieberoep. Dit is, voor een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, schromelijk laat.

10. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker voor zijn dralen geen enkele verantwoording; hij onderneemt daartoe zelfs geen poging.

11. Op de terechtzitting brengen verzoeker en zijn raadsman te berde dat een familielid dat in het buitenland verblijft ziek was, dat het leerlingendossier nog moest worden ingekeken, dat de informatie over de procedure en over de

rechtspraak op de website van de Raad van State moest worden onderzocht en dat pas naderhand de raadsman is gecontacteerd.

Dit kan de Raad echter niet overtuigen. Daargelaten nog dat deze gegevens niet van aard lijken te zijn om overmacht aan te tonen, kan er door de Raad immers alleen rekening worden gehouden met hetgeen daarover in het verzoekschrift wordt uiteengezet en gestaafd. De Raad mag geen acht slaan op hetgeen ter terechtzitting nog door de verzoekende partij wordt bijgebracht. De verwerende partij kan daarop immers niet meer antwoorden in haar nota met opmerkingen en de auditeur kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

12. Een en ander leidt ertoe dat moet worden besloten dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door hem aan de zaak wordt toegeschreven, valt niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie, dat de negatie zelf is van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering.

13. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

14. Dit heeft tot gevolg dat geen uitspraak moet worden gedaan over de vraag van verzoeker om aan de verwerende partij voorlopige maatregelen op te leggen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 september 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren